

Guillaume Musso

Fata și noaptea

Traducere din franceză de Diana Morărașu

Cuprins

Cărarea contrabandiştilor	11
Ieri și azi	21
Forever young	25
1. Coca Cola Cherry	27
2. Premiantul clasei și bad boys	35
3. Ce am făcut	59
4. Poarta nefericirii	69
5. Ultimele zile ale Vincăi Rockwell	89
6. Peisaj hibernal	105
Un băiat diferit de ceilalți	117
7. Pe străzile din Antibes	119
8. Vara Marelui Albastru	132
9. Și roza viețuit-a cât rozele trăiesc	149

10. Securea războiului	164
<i>Un băiat altfel decât toți ceilalți</i>	180
11. Dincolo de zâmbet	184
12. Fata cu părul de foc	202

Fata și moartea	223
------------------------------	-----

13. Piața Catastrofei	225
<i>Fanny</i>	238
14. Explosia	251
<i>Annabelle</i>	265
15. Cea mai frumoasă din școală	272
<i>Annabelle</i>	284
16. Noaptea te așteaptă veșnic	288
17. Grădina Îngerilor.....	295
<i>Richard</i>	302
18. Fata și noaptea.....	305

Epilog(uri) După noapte	317
--------------------------------------	-----

<i>Blestemul celor blânzi</i>	319
<i>Jean-Christophe</i>	325
<i>Maternitatea</i>	328
<i>Cu un pas înaintea pericolului</i>	332
<i>Privilegiul romancierului</i>	338

Adevărul din fals	343
--------------------------------	-----

Cărarea contrabandiştilor

Fata:

*Pleacă, vai, pleacă!
Dispari, schelet odios!
Sunt atât de Tânără, dispari deci!
Și, nu, nu mă atinge!*

Moartea:

*Dă-mi mâna, blândă și frumoasă
făptură!
Prietenă îți sunt, nu te teme. Lasă-te în
voia mea!
Alungă spaima,
Vino și dormi cuminte în brațele mele.*

Mathias CLAUDIUS (1740–1815)
La Jeune Fille et la Mort

2017

Extremitatea sudică a Cap d'Antibes. 13 mai.

Manon Agostini parcă mașina de serviciu la capătul drumului spre Garoupe¹. Polițista municipalității trânti portiera bătrânei Kangoo, blestemând în sinea ei înlănțuirea de evenimente care o adusese aici.

¹ Castel aflat pe plaja de la Cap d'Antibes, a cărui construcție a început în 1906, sub conducerea arhitectului Ernest George, angajat de baronul englez Charles Aberconway. (N.t.)

În jurul orei 21, paznicul uneia dintre cele mai luxoase locuințe din Cap sunase la comisariatul din Antibes ca să raporteze o petardă sau o împușcătură — în orice caz, un zgromot neobișnuit — care ar fi venit dinspre cărarea stâncoasă de lângă parcul proprietății. Comisariatul nu a făcut mare cauză de apel și l-a redirecționat spre birourile poliției municipale care, la rândul ei, nu a găsit altă soluție decât să o contacteze pe ea, deși nu era de serviciu.

Când a sunat-o șeful să o roage să arunce o privire pe cărarea de pe coastă, Manon era deja în ținută de seară, gata să iasă. Tare i-ar fi plăcut să-i răspundă să se ducă naibii, dar nu a putut să îl refuze. Chiar în dimineață aceea, amabil, el acceptase ca ea să păstreze mașina și după orele de serviciu. Mașina personală a lui Manon tocmai își dăduse obștescul sfârșit și, în această seară de sămbătă, avea mare nevoie de un vehicul ca să ajungă la o întâlnire foarte importantă.

Liceul Saint-Exupéry, a cărui elevă a fost, sărbătoreala cincizeci de ani de la înființare; cu ocazia asta, dădea o petrecere care reunea mai mulți foști colegi de clasă. Manon spera în sinea ei să revadă acolo un băiat pe care îl ratase cândva. Un băiat diferit de toți ceilalți, pe care îl ignorase prostește la vremea aceea, preferând tipi mai mari care până la urmă s-au dovedit a fi, cu toții, niște cretini. Speranța ei nu avea nimic rațional, pentru că nici măcar nu era sigură că el avea să vină la petrecere și, cel mai probabil, va fi uitat cu totul de existența ei. Dar avea nevoie să creadă că în sfârșit se va întâmpla ceva în viață ei. Manichiură, coafură, cumpărături — Manon s-a pregătit toată după-amiaza. A făcut praf trei sute de euro pe o rochie dreaptă de un albastru întunecat, din dantelă și mătase impletită, a împrumutat un colier de perle de la

sora ei și o pereche de pantofi cu toc de la cea mai bună prietenă, niște Stuart Weitzman din piele care îi torturau picioarele.

Cocoțată pe tocuri, Manon a luat-o pe cărarea îngustă care, mai bine de doi kilometri, ținea linia coastei până la Villa Eilenroc. Cunoștea foarte bine locurile. În copilărie, tatăl ei o aducea adesea aici să pescuiască în golfuletele înguste. Odinioară, localnicii numeau zona calea grănicerilor sau cărarea contrabandistilor. Mai târziu a apărut în ghidurile turistice sub pitorescul nume „cărarea Ac de Păr“. Astăzi răspunde la un nume mai plat, mai banal: cărarea litoralului.

După vreo cincizeci de metri, Manon s-a împiedicat de o barieră însoțită de un avertisment: „Zonă periculoasă. Acces interzis“. Pe la jumătatea săptămânii fusese o furtună puternică. Precipitațiile violente provocaseră alunecări de pământ care făcuseră drumul periculos pe anumite porțiuni.

Manon ezită puțin, apoi se încumetă să sară peste barieră.

1992

Extremitatea sudică a Cap d'Antibes. 1 octombrie.

Vinca Rockwell trecea țopăind pe lângă plaja Joliette, cu inima plină de veselie. Ca să ajungă până aici de la liceu reușise să o convingă pe una dintre colegele ei de clasă care avea scuter să o lase pe drumul către Garoupe.

Când a luat-o pe cărarea contrabandistilor, a simțit cum stomacul i se face ghem. Avea să se întâlnească cu Alexis. Avea să-și revadă iubirea!

Vântul sufla cu putere, dar noaptea era atât de frumosă și cerul atât de limpede, încât se vedea aproape ca-n miez de zi. Vinca îndrăgea dintotdeauna acest loc, căci era sălbatic și nu semăna cu imaginea estivală kitsch a Rivierei franceze. Când soarele era pe cer, erau fermecat de strălucirea albă și portocalie a stâncilor calcaroase, precum și de infinitile nuanțe de azuriu care scăldau golfuletele. Odată, când privea în direcția insulelor Lérins, Vinca a zărit chiar și câțiva delfini.

Dar pe vânt puternic, ca în această seară, peisajul se schimba radical. Stâncile abrupte devineau periculoase, măslinii și pinii păreau a se frângă de durere, ca și cum ar fi încercat să se smulgă din pământ. Dar Vincă nu-i păsa. Avea să se întâlnească cu Alexis. Avea să-și revadă iubirea!

2017

Fir-ar a dracului!

Tocul unuia dintre pantofii lui Manon se rupse brusc. Sfinte Dumnezeule! Acum va trebui să treacă pe acasă înainte să meargă la petrecere, iar mâine prietena ei o să-i tragă o muștruluală zdravănă! Acum însă își scoase pantofii, și băgă în geantă și continuă drumul cu picioarele goale.

Mergea pe șoseaua îngustă, dar asfaltată, de deasupra falezelor. Aerul era curat și înviorător. Mistralul limpezise noaptea și umpluse cerul de stele.

Privelîștea tulburătoare se întindea de la meterezele vechiului Antibes până la golful Nisa, dincolo de culmile de pe țarm. În spatele pinilor, ferite de priviri indiscrete, se aflau câteva dintre cele mai frumoase proprietăți de pe

Coasta de Azur. Se auzeau valurile însipmate izbindu-se de țarm și puteai simți toată forța și masivitatea lor.

În trecut, acest loc fusese teatrul unor accidente tragicе. Talazul a înghițit pescari, turiști sau îndrăgoșați veniți să se giugulească pe țarm. Sub presiunea criticilor, autoritățile au fost obligate să securizeze drumul construind trepte consolidate, montând parapete și instalând bariere care limitau pornirile plimbăreștilor de a se apropiă prea mult de margine. Dar era suficient ca vântul să se dezlănțuie cu putere pentru câteva ceasuri, că locul redevinea la fel de periculos.

Manon dădu peste un pin de Alep prăbușit în drum; în cădere, dărâmase balustrada și acum bloca trecerea. Era imposibil de mers mai departe. Se gândi să se întoarcă. Nu era niciun suflet în pustietatea asta. Șuieratul puternic al mistralului descurajase plimbărești.

Şterge-o, fetițo!

Rămase pe loc, ascultând vuietul vântului. Ducea cu el un fel de bocet, deopotrivă apropiat și îndepărtat. O amenințare surdă.

Cu toate că era în picioarele goale, se avântă pe o stâncă pentru a ocoli obstacolul și își continua drumul având drept singură lumină lanterna telefonului. La picioarele falezei se contura o masă întunecată. Manon miji ochii. Nu, era prea departe ca să o distingă. Încercă să coboare cu mare grija. Se auzi un pârâit. Scărășnetul rochiei din dantelă care tocmai se rupsese, dar Manon nu-l luă în seamă. Acum vedea bine forma care o intrigase. Era un corp. Cadavrul unei femei, abandonat pe stânci. Cu cât se aprobia mai mult, cu atât era mai copleșită de groază. Nu fusese un accident. Fața femeii era atât de zdrobită, încât nu mai rămăsese din ea decât o masă însângerată.

Dumnezeule! Manon simți că o lasă picioarele și că era pe cale să se prăbușească. Își deblocă telefonul pentru achema ajutoare. Nu avea semnal, dar pe ecran îi apărea totuși mesajul: *Numai pentru urgențe*. Era pe punctul de a face apelul, când își dădu seama că nu era singură. Ceva mai încolo șdea un bărbat care plânghea. Prăbușit, suspingea cu fața ascunsă în palme.

Manon era îngrozită. Regreta amarnic că nu era înarmată. Se apropie cu prudență. Bărbatul se ridică. Când înălță capul, Manon îl recunoștu.

— Eu am făcut asta, zise el arătând spre cadavru.

1992

Grațioasă și ușoară, Vinca Rockwell sărea pe stânci. Vântul bătea din ce în ce mai tare. Dar Vincăi îi plăcea. Taluzul, pericolul, aerul îmbătător al mării, piscurile semetă care te amețea numai când le priveai. În toată viața ei nu avusese parte de ceva la fel de îmbătător ca întâlnirea cu Alexis. O uluire profundă, totală. O fuziune a trupurilor și a spiritelor. Chiar de-ar fi să mai trăiască încă o sută de ani, nimic nu va putea rivaliza vreodată cu această amintire. Perspectiva de a se întâlni pe furiș pe Alexis, de a face dragoste pe stânci o tulbura.

Simțea vântul călduț cum o învăluie din cap până-n picioare, ridicându-i poalele rochiei, ca un preludiu al așteptării unirii a trupurilor lor. Inima bate puternic, te înecă un val de căldură și te cutremuri, săngele pulsează, iar fiecare centimetru al trupului freamătă, palpită.

Avea să se regăsească în sfârșit cu Alexis. Avea să-și revadă iubirea!

Fata și noaptea

Alexis era furtuna, noaptea, clipa. În sinea ei, Vinca știa că făcea o prostie și că se va sfârși prost. Dar pentru nimic în lume nu ar fi renunțat la neliniștea acestui moment. Așteptarea, nebunia dragostei, plăcerea dureroasă de a te lăsa în voia noptii.

— Vinca!

Silueta lui Alexis se profila pe cerul limpede, pe care scânteia o lună plină. Vinca a făcut câțiva pași pentru a ajunge la umbra aceea. Într-o zbatere de pleoape, i se păru că aproape putea simți plăcerea ce avea să vină. Intensă, arzătoare, incontrolabilă. Strigătele care se amestecau cu cele ale pescărușilor. Convulsiile, explozia care copleșește, străfulgerarea albă și orbitoare care te iradiază și îți dă impresia că toată ființa ta se face fărâme.

— Alexis!

Când Vinca își strânse în sfârșit în brațe iubirea, o voce lăuntrică îi șopti iar că totul se va sfârși rău. Dar tinerei nu-i păsa de viitor. Iubirea este totul sau nimic.

Nu conta decât clipa prezentă.

Seducția arzătoare și veninoasă a Nopții.

Respect pentru oameni și cărți

Ieri și azi

(*Nice-Matin*, luni, 8 mai 2017)

**Liceul internațional Saint-Exupéry își sărbătorește
cea de-a cincizecea aniversare**

Weekendul viitor, cea mai importantă instituție a parcului tehnologic Sophia Antipolis va sufla în cele 50 de lumișnări ale sale.

Înființat în 1967 de Misiunea Iaică franceză pentru a școlariza copiii expatriaților, liceul internațional este o instituție atipică pentru Costa de Azur. Cunoscut pentru excelență în aria lui de competență, este organizat în jurul predării în limbi străine. Secțiile sale bilingve permit obținerea de diplome internaționale și primesc astăzi aproape o mie de elevi francezi și străini. Festivitățile vor debuta vineri, 12 mai, cu o zi a portilor deschise, în cursul căreia elevii și personalul didactic își vor prezenta creațiile artistice — expoziții de fotografii, filme, animații teatrale — realizate cu ocazia evenimentului. Sărbătoarea va continua a doua zi la prânz cu un cocktail care va reuni foști elevi și cadre didactice. În timpul ceremoniei va fi pusă prima piatră a unui edificiu nou botezat „Turnul de sticlă”, care se va

înălta, pe cinci etaje, în locul actualului gimnaziu planificat să fi demolat în scurtă vreme. Această clădire ultramodernă va adăposti elevi de la clasele pregătitoare până la clasele superioare. Chiar în seara aceea, cei din promoțiile 1990-1995 vor avea onoarea de a fi ultimii utilizatori ai gimnaziului, cu ocazia „dansului foștilor”.

Doamna Florence Guirard, directoarea liceului, speră ca la această aniversare să participe cât mai multă lume. „Îi invit călduros pe toți foștii elevi și pe membrii corpului didactic să vină și să împărtăşim laolaltă acest moment de bucurie. Relațiile umane, regăsirile, evocările ne amintesc de unde venim și ne sunt indispensabile, pentru că doar prin ele vom ști încotro ne îndreptăm”, a continuat directoarea într-o formulare poate puțin cam banală, înainte de a preciza că pentru această ocazie a fost creat și un grup pe Facebook.

Stéphane Pianelli

Forever young²

² „Veșnic Tânăr” (în engl. *in original*). (N.t.)

1. Coca-Cola Cherry

*Degeaba îți pui centura când te află într-un avion
care se prăbușește, nu-ți folosește la nimic.*

Haruki MURAKAMI

1.

*Sophia Antipolis
Sâmbătă, 13 mai 2017*

Am parcat mașina închiriată sub pini, în apropiere de benzinărie, la trei sute de metri de intrarea în liceu. Venisem direct de la aeroport după un zbor de la New York, în timpul căruia nu izbutisem să închid un ochi.

Plecasem în grabă din Manhattan în ajun, după ce primisem pe mail un articol în care se vorbea despre cea de-a cincizecea aniversare a fostului meu liceu. Mesajul îmi fusese trimis de Maxime Biancardini via mesageria editurii mele; odinioară fusese cel mai bun prieten al

meu, dar nu-l mai văzusem de douăzeci și cinci de ani. Îmi lăsase un număr de mobil și am ezitat să îl formezi, dar în cele din urmă am fost obligat să recunosc că nu puteam face altceva.

— Ai citit articoul, Thomas? m-a întrebat abrupt, aproape fără niciun preambul.

— De aceea te sun.

— Știi ce înseamnă asta?

În glasul lui răsunau intonațiile odinioară familiale, dar acum erau deformate de febrilitate, precipitate și spaimă.

Nu i-am răspuns imediat. Da, știam ce însemna asta. Că era sfârșitul existențelor noastre, aşa cum le-am cunoscut până acum. Că aveam să ne petrecem următoarea parte din viață în spatele gratiilor.

— Trebuie să vii pe Coasta de Azur, Thomas, mi-a spus Maxime după câteva secunde de tăcere. Trebuie să punem la punct o strategie ca să evităm asta. Trebuie să încercăm să facem ceva.

Am închis ochii, măsurând în gând consecințele a ceea ce urma să se întâmple: amploarea scandalului, implicațiile juridice, unda de soc care se va repercuta asupra familiilor noastre.

Adânc, în străfundurile mele, am știut întotdeauna că există o probabilitate ca această zi să vină. Am trăit douăzeci și cinci de ani — sau m-am prefăcut că trăiesc — cu această sabie a lui Damocles deasupra capului. Mă trezeam cu regularitate în miez de noapte, lac de sudoare, întorcând pe toate fețele evenimentele care s-au petrecut în acele vremuri, luând mereu în calcul posibilitatea că s-ar putea să fie descoperite într-o bună zi. În astfel de nopți înghițeam un Lexomil cu o dușcă

de Karuizawa, dar rar se întâmpla să reușesc să adorm la loc.

— Trebuie să încercăm să facem ceva, repetă prietenul meu.

Știam că își făcea iluzii. Căci, într-o seară de decembrie 1992, noi am fost artificierii bombei acesteia care acum amenință să arunce în aer cursul existențelor noastre.

Și știam amândoi că nu există nicio modalitate de a o dezamorsa.

2.

După ce am încuiat mașina, am făcut câțiva pași până la benzinărie. Era un fel de General Store în stil american, căruia toată lumea îi zicea La Dino. În spatele pompelor se înălța o clădire din lemn vopsit, o clădire în stil colonial care adăpostea un butic și o cafenea plăcută, cu o terasă mare care se întindea sub umbră.

Am împins ușa batantă. Locul nu se schimbase prea mult și avea în continuare acel nu știu ce care-l plasa în afara timpului. În fundul magazinului, o teighea din lemn lăcuit era înconjurată de taburete înalte; la capătul ei, clopoțe de sticlă adăposteau prăjiturile colorate. În restul sălii se întindeau bănci și mese până la terasă. Pe pereti erau agățate plăci de email care reprezentau reclame vechi pentru mărci azi dispărute, precum și afișe cu Riviera Anilor Nebuni. Pentru a face loc mai multor mese fuseseră eliminate biliardul și celelalte jocuri care-mi mâncaseră de atâtea ori banii de buzunar: *Out Run*, *Arkanoid*, *Street Fighter II*. Doar masa de fotbal pentru